

הרב אביחי רונצקי

עוסק במצווה פטור מן המצווה

- הקדמה.
- א. סוגיית הגמרא.
  - ב. דברי הריטב"א.
  - ג. שיטת התוספות.
  - ד. הראשונים הסוברים כרש"י.
  - ה. גדר הפטור של "העוסק במצווה" לדברי הראשונים.
  - ו. הגדרת "מחוייב בדבר".
  - ז. התייחסות האחרונים לשאלה הנ"ל.
  - ח. הנקודה הרעיונית.

הקדמה

בחרתי לברר את סוגיית 'העוסק במצווה פטור מן המצווה', מפני שתוצאותיה נוגעות ברבות משאלות החיילים והמפקדים. מצוות המלחמה וההכנות אליה באימונים ובתרגילים מביאה את החייל והמפקד למצבים מורכבים, בהם קיימת התנגשות בין קיום מצוות שונות ובין העיסוק המלחמתי. במצבים הקיצוניים של חיי שיגרה, מחד, ושל עת הלחימה ממש, מאידך, אין למעשה כל שאלה. הבעייתיות מתעוררת ב'זמנים אפורים', בהם יש לברר ולהכריע כיצד לנהוג. תקוותנו שמאמר זה יסייע, ולו במעט, לברור זה.

א. סוגיית הגמרא

במשנה (סוכה כה.) נאמר: "הולכי מצווה פטורים מהסוכה", והגמרא (שם) מסבירה שהטעם לפטור זה הוא שהעוסק במצווה פטור ממצווה אחרת שמתחדשת לו בעת שעוסק במצווה הראשונה. הגמרא לומדת דין פטור זה מהפסוק שמחייב אותנו בקריאת שמע "ושנתם לבניך ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך" ומדייקת בלשון הכתוב: "בשבתך בביתך- פרט לעוסק במצווה, ובלכתך- פרט לחתן". רש"י שם (ד"ה 'ובלכתך') מקשה, מדוע אי אפשר ללמוד גם את פטור החתן מקריאת שמע מהלימוד הראשון של בשבתך בביתך- פרט לעוסק במצווה", שהרי אף הוא עסוק במצווה. מתרץ רש"י, שלולי הלימוד הנוסף היינו סבורים שדוקא כשעוסק במצווה בגופו פטור ממצווה אחרת אך כשטרוד במחשבתו בלבד כמו החתן, שעוסק במחשבת בעילה, יתחייב בקריאת שמע, קא משמע לן מהייתור של "בלכתך" שגם טרדת מחשבה פוטרת.

ב. דברי הריטב"א

לגבי עצם הלימוד מהפסוק שהעוסק במצווה פטור ממצווה אחרת, מקשה הריטב"א ממה נפשך: אם מדובר שיכול לקיים את שתי המצוות- מדוע שייפטר מקיום המצווה השנייה,

ואם אנו יכולים לקיים את שתייהן- פשיטא שלא יניח את המצווה הראשונה כדי לקיים את השנייה.

מיישב הריטב"א את קושייתו בשני אופנים:

1. ללא הפסוק היינו יכולים לחשוב שאין עליו חיוב להפסיק מהמצווה הראשונה ולקיים את השנייה, אבל אם ברצונו לעשות כן רשאי הוא. מחדשת התורה, שכל עוד הוא עסוק במצווה אחת אסור לו להפסיק ולקיים את השנייה, מפני שהיא כעת לגביו כדבר רשות.
2. החידוש בפסוק הוא שגם אם המצווה השנייה היא כזאת שקבוע לה זמן, כגון קריאת שמע או שחיטת הפסח, גם כן אין צורך להפסיק מן העיסוק במצווה שאותו בה כעת.

ג. שיטת תוספות

התוספות (סוכה כה. ד"ה 'שלוחי') מתקשים גם כן במה שקשה היה לריטב"א (לכאורה קושיות שונות). הם מביאים את שאלתם על דברי רש"י, במשנה האומרת ששלוחי מצווה פטורים מן הסוכה, ומפרש רש"י שהפטור הוא אף בשעת חנייתו. על כך מקשים התוספות, מדוע שיהיה פטור- הרי יכולים לשבת בסוכה ואחר כך להמשיך בדרכם לקיים את המצווה שהיו עסוקים בה קודם. מתרצים התוספות, שהפטור הנלמד מהפסוק הוא רק במקרה בו הטרחה בקיום מצוות הסוכה תפגע במימוש המצווה הראשונה, למשל אם הסוכה מרוחקת מדרך הליכתם וכיוצא בזה. בדעת הריטב"א צריך לומר, שלא פירש כתוספות את חידוש הפסוק, כי היה פשוט לו, מסברא, שאם המצווה הראשונה תיפגע לא יפסיק האדם את קיומה כדי לקיים את השנייה.

ד. הראשונים הסוברים כרש"י

הר"ן (על הרי"ף סוכה יא:) וכן ה'אור זרוע' (הלכות סוכה סימן רצט) מתקשים גם הם בשאלה מה בא הפסוק לחדש, ומיישבים זאת על פי כמה סוגיות בש"ס, שהפטור שמלמדת אותנו התורה הוא, שבעת שהאדם עוסק במצווה פטור הוא מקיום מצוות אחרות גם כשהוא יכול לקיים את כולם. לפיכך, ההולך בדרך מצווה לפדות שבויים או ללמוד תורה, פטור ממצות סוכה אף בשעת חנייתו (כפרוש רש"י) גם כשקיום מצוות הסוכה לא יפגע במצווה הראשונה. אמנם, אם ללא כל טרחה כלל יכול לקיים את שתי המצוות, מודה הר"ן ש"מהיות טוב אל יקרא רע" ויקיימן. טעם הדבר הוא כפי שניסח זאת הר"ן: ש"כל העוסק במלאכתו של מקום לא חייבתו תורה מלטרורח ולקיים מצוות אחרות אף על פי שאפשר". כך הוא גם בלשון ה'אור זרוע': "אף על פי שיכול לקיים את שתייהן, פטריה רחמנא, וגזרת המלך הוא".

ה. גדר הפטור של העוסק במצווה לדברי הראשונים

יש לשאול- האם הפטור לעוסק במצווה ממצווה אחרת הוא כזה שהמצווה השנייה היא לגביו כדבר רשות, או שבאמת הוא מחוייב בה, אלא שמחמת עיסוקו וטרדתו במצווה הראשונה איננו יכול לקיימה¹.

נפקא מינה אחת היוצאת מבירור זה היא, האם העוסק במצווה שפטור כעת ממצות תפילה יתחייב אח"כ בתפילת תשלומין.

נפקא מינה אחרת תהיה, במקרה שהפסיק ממצוותו הראשונה וקרא קריאת שמע להוציא אחרים ידי חובתם, האם אכן יצאו ידי חובתן.

לצד שהוא עדיין חייב במצווה השנייה אלא שאינו יכול לקיימה אם לא התפלל בשעה שהיה עוסק במצווה, יתחייב בתשלומין, וכן יכול הוא להוציא ידי חובתו בקריאת שמע את האחרים. אמנם, לצד שהמצווה השנייה היא לגביו כדבר רשות, הרי הוא לאו בר חיובא לגבה ואינו יכול להוציא את האחרים (כדברי המשנה ר"ה כט.), וכן לא צריך להתפלל תפילת תשלומין מפני שלא יתחייב כלל בתפילה בעת שעסק במצווה.

בדברי הריטב"א מפורש שהמצווה השנייה היא כדבר הרשות בעת שעוסק במצוותו, ונראה לומר כך גם בשיטת הר"ן והאור זרוע שהרי כתבו שבעת "שעוסק במלאכתו של מקום לא חייבתו תורה לקיים מצוות אחרות", ובלשון האור זרוע שהבאנו קודם לכן- "פטריה רחמנא וגזירת מלך היא".

אם כן, ניתן לכאורה לפשוט שבאמת אין הוא בר חיובא להוציא אחרים ולא חייב בתשלומין.

ו. הגדרת 'מחוייב בדבר'

אך ראיתי בספר 'שעשועי צבי' שרצה לחלק בין המקרה דנן לבין המשנה במסכת ראש השנה, שם נמצא הדין שמי שאינו בר חיובא אינו מוציא אחרים ידי חובתן, מפני ששם מדובר על פטור עצמותי כחרש שוטה וקטן, ואילו בסוגייתנו האדם הוא בר חיובא, רק שכעת, באופן זמני, הוא פטור.

אכן נראה שנחלקו בזה אחרונים. בשולחן ערוך (אורח חיים סימן תקפט סעיף א) מובא שכל מי שאינו מחוייב בדבר, אינו מוציא אחרים ידי חובתן. ובספר 'פסקי תשובות' כתב שאם אונן תוקע להוציא אחרים, צריכים השומעים לחזור ולשמוע תקיעות מאחר, אמנם לא יברכו מפני שלדעת הפרי מגדים יכול להוציא אחרים ידי חובתם.

נראה אפוא, שנחלקו בשאלה הנ"ל- האם מי שבדרך כלל הוא בר חיובא, אלא שכעת התחדשה עליו מציאות זמנית שאינו בר חיובא, האם יכול להוציא אחרים ידי חובה? אמנם, אם נדייק בלשון הפרי מגדים נראה שהוא סובר שהאונן פטור מדין עוסק במצווה, וגם כשעוסק במצוות קבורת המת מחוייב קרינן ביה, ולא כפי שבררנו שהוא פטור מהמצווה האחרת.

ז. התייחסות האחרונים לשאלה הנ"ל

לעצם הבירור שהבאנו אם אכן יש כאן פטור מהמצווה השנייה כשעוסק בראשונה נראה מדברי האחרונים שאין זה פטור, שעל דברי הר"ן שכתב שאם יכול לעשות את שתי המצוות כאחת ללא טורח יעשה את שתיהן ש"מהיות טוב אל יקרע רע" - כתב הביאור הלכה (אורח חיים סימן לח ד"ה 'אם') שנראה שחייב מן הדין לעשות כן, וכך כתב אף ב'ערוך השולחן' (שם) ומשאיר זאת בצריך עיון.

¹ חקירה זו ראיתי בספר 'שעשועי צבי' חלק א סימן טז.

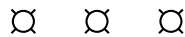
אם באמת יש כאן פטור, לא נראה לחלק בין אם יש טירחא בקיום המצווה השנייה או לא.

ח. לעניין פסקי ההלכה בענייננו.

נראה מדברי הרמ"א (שם) שסובר כדעת הר"ן והאור זרוע, וכך פירש דבריו במשנה ברורה, ובביאור הלכה הביא מ'הגהות מיימוניות' שאף הרמב"ם והגאונים סוברים כדעת הר"ן, וכך פסק המשנה ברורה אף בהלכות סוכה (סימן תרמ"ק לח) כשיטת הראשונים שאף ביכול לקיים את שתייהן פטור.

ט. הנקודה הרעיונית

חשבתי לנסות ולהבין את הנקודה הרעיונית שבשיטה זו, על פי הסבר הרב קוק ב'מוסר אביך' (עמוד כה) את הפסוק במשלי "בכל דרכיך דעהו". הרב כותב שם שבעת שאדם עוסק במצווה יתעסק בה בלבד, בכל שכלו וכוחותיו, ולא יחשוב אז בעניינים אחרים, כי "כיוון שהוא עוסק בעבודה זו, הקדוש ברוך הוא כביכול שורה מצידו בזה העבודה דווקא, ובה ימצאנה ולא במקום אחר" ומסיים הרב שם: "ורמזו חז"ל בדבריהם, זמן תפילה לחוד וזמן תורה לחוד". אף הר"ן אומר מעין זאת בסוגייתנו, שכל שהוא עוסק במלאכתו של מקום, לא חייבתו התורה לקיים מצוות אחרות. גם מדברי רש"י, שהבאנו בתחילת דברינו, מוכח שפטור מקריאת שמע גם כשיושב ובטל, אלא שהוא טרוד במחשבת מצווה, שהמצווה איננה רק המעשה בגופו של אדם ללא שיתוף כוחות הנפש והמחשבה². גם קביעת חז"ל ש"אין עושים מצוות חבילות חבילות", ויש לייחד לכל מצווה את מקומה, אפשר שמכוונת לאותו יסוד שניסינו לברר.

"ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי" (שמות כ ה).

"לאהבי, זה אברהם וכיוצא בו. ולשומרי מצותי, אלו הנביאים והזקנים. רבי נתן אומר: לאהבי ולשומרי מצותי, אלו שהם יושבים בארץ ישראל ונותנין נפשם על המצות, מה לך יוצר ליהרג על שמלתי את בני, מה לך יוצא לישרף על שקראתי בתורה, מה לך יוצר ליצלב על שאכלתי את המצה, מה לך יוצא מאפרגל (=מקל ורצועה) על שנטלתי את הלולב. ואומר (זכריה יג ו) אשר הוכיחי מאהבי, המכות האלה גרמו לי לאהב לאבי שבשמים.

הרי פירש רבי נתן כי האהבה מסירת נפש על המצוה. והכתוב ודאי על ע"ג, כי בה נתחייבנו ביהרג ואל יעבור בכל הזמנים לעולם. אבל הרחיב הענין לכל המצות, לפי שבשעת השמד אנו נהרגין על כלן, מן הכתוב האחר (ויקרא כב לב): ולא תחללו את שם קדשי. ות"ק שאמר זה אברהם ואילו הנביאים, אינו נכון שיאמר שהיו הנביאים עושים על מנת לקבל פרס, אבל יש בזה סוד, אמר שאברהם מסר נפשו באהבה כענין שכתוב (מיכה ז ב): חסד לאברהם, ושאר הנביאים בגבורה, והבן זה".

² אמנם אפשר ללמוד ברש"י שפטור חתן מקריאת שמע אינו מדין עוסק במצווה אלא מדין חידוש נוסף שנלמד מהמשך הפסוק "ובלכתך על הדרך תזכיר את ה' התורה (שם)